

ster, ligger det kun i, at Konen eller de, der varetage hendes Interesser, ved en Leilighed som denne ikke passe paa at faae det Fornødne iagttaget i saa Henseende til at faae Formuesælleskabet ophævet som en Følge af Separationen. Det ærede Medlem for Præsids Amt 2den Valgkreds (D. Christensen) gjorde i sit Foredrag en Bemærkning mod Lovforslaget, der foranlediger mig til at henlede Opmærksomheden paa det sidste Punktum i første Stykke. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, var det vel hans Mening blandt Andet at sige, at det var en Lov, der maasse kunde stude Arbeidsfamilierne, idet Forholdene undertiden kunde være saaledes, at det egentlig var Konens Arbeidsomhed og Husholderrigthed, som de, der gæve Familien Kredit, stolede paa, da alle Vedkommende gik ud fra, at Manden var en uordentlig Person, som man ikke fik Noget ud af, hvorfor der maatte stoles paa Konen med Hensyn til, hvad der skulde præsteres. Naar altsaa Lovgivningen opstillede, at det af Konen selvstændig Erhvervede ikke hestede for den Gjæld, der stiftedes af Manden, kunde Følgen deraf blive, at en saadan Familie vilde have ondt ved at finde Kredit i mange Forhold. Denne Indvending, der jo tidligere i Anledning af samme Lovforslag er gjort af den samme ærede Læser, tror jeg imidlertid for største Delen vil tabe sin Vægt, naar man lægger Mærke til, at der staar i Slutningen af første Stykke, at „saadant Gods — d. v. s. det, som Konen selv har erhvervet — hæfter ei for Gjæld, Manden har stiftet, medmindre Husfruen har samtykket i Gjældsstiftelsen“. Heri ligger jo, at, naar saadanne Forhold indtræde, at Trediemand, som giver Familien Kredit, mener, at han fornemlig maa stole paa Konen, maa han ogsaa som Betingelse for at inblade sig med Familien stille, at Konen samtykker i Gjældsstiftelsen, f. Ex. under skriver den paagjældende Leiekontrakt eller, forsaavidt der er Tale om at faae Kredit hos en Viktualiehandler, indfinder sig der og udtaler, at de Varer, der tages af den og den Art, maa betragtes som tagne ogsaa for hendes Regning. Iøvrigt erkjender jeg, at denne Indvending naturligvis kan have sin praktiske Betydning, men jeg tror det er let at komme ud over den Vansteligheid. Endelig skal jeg bemærke, at, forsaavidt der fra en anden æret Lælers (Kosob) Side blev gjort en Bemærkning om de kvindelige Embedsmænds forskjellige Stillinger under de forskjellige Ministerier, tror jeg, det er Noget, som der ikke paa nogen Maade kan finde Plads i denne Lov eller overhovedet i en Lov af denne Karakter, der kun dreier sig om det civilretlige Rettsforhold mellem Mand og Kone og hendes civilretlige Stilling. Det Spørgsmaal, om den offentlige Tjeneste kan benytte kvinder, og i hvilket Omfang Tjenestens Lørd kan tillade dem at gifte sig, beror paa offentlig retlige Hensyn, som ikke falde ind under den Kreds af

Betragtninger, hvorpaa Love af den Art hviler, som her er Tale om. — Til disse saa Bemærkninger skal jeg paa dette Stadium af Sagen indskrænke mig.

Stürup: Det ærede Medlem for Horsens (Bajer) har sagt, at jeg havde fortalt en Historie, som ikke vedkom Sagen. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa at jeg ingen Historie har fortalt. Jeg har fortalt, hvad der er Faktum, og naar der forelægges et Lovforslag, som hidtil er ukjendt her i Landet, tror jeg, at det ikke er uden Interesse at faae at vide, hvorledes en saadan Lov har virket i et andet Land.

D. Christensen: Jeg vil dog tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at, naar han udtalte, at det var saa ganske let at forvare sig i det Tilfælde, jeg har omtalt, kan det maasse passe paa enkelte Omraader, men ganske sikkert ikke paa andre. Hvor der er Tale om Kreditforhold og deslige, deri er jeg enig med den høitærede Minister, der kan Folk, som kjende Forholdene, tage sig vare; men anderledes stiller det sig i den store Almindelighed, hvor der er Tale om Kontraktforhold af anden Art, som oprettes aarlig ikke i hundrede men i tusindevis her i Danmark. Jeg tror, det vilde faare de gode Mægtemænd, naar de ved enhver given Leilighed skulde være udsatte for det Spørgsmaal af Huseieren eller den, med hvem han ellers skal oprette Kontrakt: Er De gift. Saa snart da Spørgsmaalet beqværes bekræftende, vil Varten naturligvis ikke inblade sig i Kontraktforhold med Vedkommende, medmindre Konen enten personlig eller ved skriftlig Fuldmagt, der maasse endogfaa skulde attesteres af Notarins publicus, giver sit Samtykke dertil. Men hvilken Uleilighed kan ikke derved forvoldes, hvis f. Ex. Konen er i Sylland eller Fyn eller Udlandet, naar Kontrakten skal oprettes? Saa vilde det dog være uheldigt for Manden, om han skulde skaffe Konen tilstede, for at hun kunde skrive under. Jeg tror i det Hele taget, at det næsten vil blive umuligt at indspøre dette i Praxis, efter som det jo er umuligt for Vedkommende, der inblader sig i Kontraktforhold med en Mand, forud at vide, om det er Manden eller Konen, der tjener Pengene, om det er Konen eller Manden, der eier Noget. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at Alt, hvad der angaar Mægtepakter, naturligvis er Noget, som efter danske Ret henhører under Personretten, og at dette kan altsaa denne Lov ikke gjøre det Allermindste ved. Det er jo Noget, som nu er Lov og Ret i Danmark, men det, som jeg forudsætter, er, at dette vil føre et helt andet Forhold ind, som det ganske vist i dette Dieblit ikke er let at oversfue. Jeg tror med det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Stürup),